

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 30/21
Luxembourg, 2. marec 2021

Sodba v zadevi C-425/19P
Komisija/Italija, Fondo interbancario di tutela dei depositi, Banca d'Italia in
Banca Popolare di Bari SCpA

Sodišče je zavrnilo pritožbo, ki jo je Komisija vložila zoper sodbo Splošnega sodišča v zvezi z ukrepi, ki jih je sprejel konzorcij italijanskih bank v podporo ene od svojih članic

Splošno sodišče je pravilno razsodilo, da ti ukrepi niso državna pomoč in da jih ni mogoče pripisati Italijanski državi

Italijanska banka Banca Popolare di Bari SCpA (v nadaljevanju: BPB) je leta 2013 izrazila zanimanje za povečanje kapitala banke Banca Tercas (v nadaljevanju: Tercas), to je neke druge italijanske banke z zasebnim kapitalom, nad katero je bilo zaradi nepravilnosti, ki jih je ugotovila Banca d'Italia – italijanski nadzorni organ v bančnem sektorju – uvedeno izredno upravljanje.

To zanimanje, ki ga je izrazila banka BPB, pa je bilo pogojeno s tem, da **Fondo Interbancario di Tutela dei Depositi (v nadaljevanju: FITD) v celoti krije primanjkljaj v premoženju banke Tercas. FITD je zasebnopravni konzorcij bank**, ki temelji na vzajemnosti in je zavezan posredovati v smislu zagotovitve zakonskega jamstva za vloge v primeru prisilne upravne likvidacije ene od svojih članic. Konzorcij FITD ima tudi možnost prostovoljnega posredovanja v podporo svoje članice, nad katero je bilo uvedeno izredno upravljanje. Za tako posredovanje pa morata obstajati možnosti sanacije in tega, da je predvideno breme manjše od tistega, ki bi nastalo s posredovanjem konzorcija FITD zaradi zakonskega jamstva za vloge v primeru prisilne upravne likvidacije te članice.

Konzorcij FITD je leta 2014, po tem, ko se je prepričal, da je prostovoljno posredovanje v korist banke Tercas ekonomsko ugodnejše od vračila vlagateljem te banke v primeru prisilne upravne likvidacije, **sprejel odločitev, da krije negativno premoženjsko stanje banke Tercas in da ji podeli nekatera jamstva. Te ukrepe je odobrila Banca d'Italia.**

Komisija je s sklepom z dne 23. decembra 2015¹ **ugotovila, da je bilo to posredovanje konzorcija FITD v korist banke Tercas nezakonita državna pomoč**, ki jo je Italija dodelila banki Tercas in odredila njeno izterjavo.

Italija, banka BPB in konzorcij FITD, ki ga je podprla Banca d'Italia, so zoper ta sklep vložili tožbe. **Splošno sodišče je s sodbo z dne 19. marca 2019² tem tožbam ugodilo in sklep Komisije razglasilo za ničen**, ker pogoji za opredelitev posredovanja konzorcija FITD kot državne pomoči niso bili izpolnjeni, saj tega posredovanja ni bilo mogoče niti pripisati Italijanski državi niti ni bilo financirano s sredstvi te države članice.³

Sodišče, ki je zasedalo v velikem senatu, je pri zavrnitvi pritožbe Komisije natančneje pojasnilo svojo sodno prakso v zvezi s pripisljivostjo ukrepov pomoči, ki jih je dodelil zasebnopravni subjekt, ki ni državni organ ali javno podjetje, državi.

¹ Sklep Komisije (EU) 2016/1208 z dne 23. decembra 2015 o državni pomoči, ki jo je Italija dodelila banki Tercas (zadeva SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN) (UL 2016, L 203, str. 1).

² Sodba z dne 19. marca 2019, Italija/Komisija, [T-98/16](#), [T-196/16](#) in [T-198/16](#); glej tudi [CP št. 34/19](#).

³ Da se neki ukrep lahko opredeli za „državno pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU, morajo biti izpolnjeni štirje pogoji, in sicer da gre za državni poseg ali poseg z državnimi sredstvi, da ta poseg lahko prizadene trgovino med državami članicami, da svojemu upravičencu omogoča selektivno prednost in da izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco.

Presoja Sodišča

Sodišče je najprej spomnilo, da morajo biti prednosti, da jih je mogoče opredeliti kot „pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU, prvič, dodeljene neposredno ali posredno iz državnih sredstev, in drugič, **pripisati jih mora biti mogoče državi**.

Natančneje, Sodišče je glede pripisljivosti posredovanja konzorcija FITD v korist banke Tercas italijanskim organom nato ugotovilo, da **Splošno sodišče ni storilo napake, ker je razsodilo, da na podlagi indicjev, ki jih je Komisija navedla, da bi dokazala vpliv italijanskih javnih organov na konzorcij FITD, njegovega posredovanja v korist banke Tercas ni mogoče pripisati italijanskim organom**.

Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da je Splošno sodišče pravilno uporabilo sodno prakso, v skladu s katero mora Komisija na podlagi sklenjenega kroga indicjev dokazati, da je zadevne ukrepe mogoče pripisati državi, in zato Komisiji ni naložilo višjega dokaznega standarda v zvezi s pripisljivostjo neke koristi državi zgolj zato, ker je konzorcij FITD zasebni subjekt.

Sodišče je v zvezi s tem poudarilo, da se indici, s katerimi je mogoče dokazati pripisljivost ukrepa državi, zaradi okoliščine, da je subjekt, ki je dodelil pomoč, zasebni, razlikujejo od indicjev, ki se zahtevajo, če je subjekt, ki je dodelil pomoč, javno podjetje.

Zato Splošno sodišče ni naložilo različnih dokaznih standardov, ampak je, nasprotno, uporabilo ustaljeno sodno prakso Sodišča, v skladu s katero indici, s katerimi je mogoče dokazati pripisljivost nekega ukrepa pomoči, nujno izvirajo iz okoliščin konkretnega primera in okvira, v katerem je bil sprejet ta ukrep, pri čemer je to, da **med konzorcijem FITD in državo ni kapitalske povezave**, s tega vidika gotovo pomembno.

Sodišče je poleg tega pojasnilo, da njegove sodne prakse v zvezi s pojmom „pojavnega oblika države“, ki posameznikom omogoča, da se sklicujejo na brezpogojne in dovolj natančne določbe direktive, ki ni bila prenesena ali ki ni bila pravilno prenesena, zoper organizacije ali subjekte, ki so pod pristojnostjo oziroma nadzorom države, ni mogoče uporabiti za vprašanje pripisljivosti ukrepov pomoči državi v smislu člena 107(1) PDEU.

Sodišče je zavrnilo tudi trditev Komisije v zvezi s tveganjem izogibanja zakonodaji s področja bančne unije. Komisija je v zvezi s tem navedla, da bi zavrnitev možnosti, da se posredovanje organizma, kot je konzorcij FITD, v korist neke banke z zasebnim kapitalom, pripiše državnim organom, povzročila tveganje zaobida člena 32 Direktive 2014/59,⁴ ki določa začetek postopka reševanja, kadar kreditna institucija potrebuje izredno javnofinančno pomoč, ki ustreza državni pomoči. Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da je ukrep, ki ga je sprejel sistem jamstva za vloge, glede na značilnosti navedenega sistema in zadevnega ukrepa še vedno mogoče opredeliti kot ukrep pomoči, ki lahko sproži ta postopek reševanja.

Sodišče je nazadnje potrdilo, da je Splošno sodišče na podlagi analize vseh indicjev, ki jih je upoštevala Komisija, umeščenih v njihov okvir, razsodilo, da je Komisija napačno uporabila pravo, ko je menila, da so italijanski organi izvajali znaten javni nadzor pri določitvi posredovanja konzorcija FITD v korist banke Tercas.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odločilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je Sodišče sprejelo v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

⁴ Člen 32(4)(d) Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190).

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 43032793